

After Midnight 6/2022

Kdo měl mezi včerejšími dešti pomyšlení na to, aby si vyzvedl Plátek, a než mu ho další déšť rozmočil, stačil dočíst na konec poslední stránky a jako autora překladu indiánského trojverší Na válečné stezce z knížky Zrození duhy určil Ladislava Nováka z T., ten je vítěz, jak mi řekla paní doktorka, když jsem jí někdy zjara telefonicky hlásil, že mám pozitivní test, ale vůbec nic mi není.

Až sem to byla legrace a teď vážně: Vítězi jsou všichni, kteří se po opakovaných deštích zasloužili o to, že se uskutečnily všechny koncerty, byť park se zapáskovanými rybníky na všech přístupových cestách vypadal spíš jako škodolibě postavená cyklokrosová trať než jako dějiště festivalu. Vůbec nevím, kdo měl co za úkol, já viděl jen nejmladší oranžády poctivě otírat křesílka, aby do nich za chvíli v průběhu prvního koncertu bušil další déšť, a naopak 2 služebně nejstarší oranžádníky vézt v nejprudším lijáku na vozíku s malými kolečky bořícími se do trávníku přes celý park mísy se škvarkovou pomazánkou. Při zdůrazňování, jak skvěle hraje někdo, kdo má od 30 daleko, jak jeden čas zpívala Zuzana Michnová, a jak ještě lepší je druhý, který od 30 daleko nemá, jsem přehlédl, že Michal Prokop už dávno vyřadil z repertoáru písničku s veršem „chřipka mi seděla za krkem anebo mých čerstvých jednatřicet“ (Blues o víkendu, od kterého jsem si tolik sliboval), a dokonce že už mu před pár lety bylo 64, jak si v jiné písni předpověděl po vzoru Beatles. Takže ještě jednou a lépe: nejen mladý klávesista, ale i frontman byl v pondělí v Náměšti výborný.

Antonina Krzyszoň ve středu taky a přitom právě její vystoupení ovlivnil potřetí se vrátivší déšť. Polská písničkářka je však se ctí dokončila, stejně jako vydrželi diváci schovaní pod deštníky a pláštěnkami nebo pod stříškou přesahující nad podiem (naposledy jsme pod ní stáli namačkáni před několika lety při koncertě brněnských Květů). Od obou stran to byla vzdorná gesta (úplně největší ale v podmočené louce předvedli dopravci škvarkové pomazánky = takhle asi vypadal Svojsík, když před 110 lety jel s károu tábořit na Vorlově). Všichni společně za to byli odměněni zrozením duhy pozorovatelným nejlépe od schodů při vstupu do parku.

Banjistka z New Yorku, Nora Brown, má teprve 17, ale už před lety se o ní zpívalo ve Starcích na chmelu („vždyť horovali pro texasky a 17 jim bylo let“), což po přejmenování texasek na džíny málo poeticky zopakovala skupina Citron v písni Tvých 17 („na štíhlých nohou ti pevně sedí modré džíny“), což vylepšila Anička Lennoxová skladbou 17 again. Ta klišé o džínách vynechala a udělala správně. Stejně správně bylo dát Noru dohromady se sestrami Annou a Rowan Rheigansovými, které se k ní přidaly na 2 poslední skladby. Koncert tím pozvedly stejně jako mladý klávesista skupinu Framus 5.

Napůl indiánští The Garifuna Collective ze vzdáleného Belize sotva začali a mně už naskakovalo:

NAPIL JSEM SE RTUTI, POLIL KYSELINOU,
A KDYŽ SE NIC NESTALO, TAK JSEM POCHOPIL,
ŽE TI, CO ŽIJOU S CHUTÍ, HNED TAK NEZAHYNOU A
TI, CO DO NICH MÍŘÍ, ZARUČENĚ MINOU CÍL.

Nezhudebnovat, už se stalo v r. 1958, autor hudby už tu není, ale textařovi bude 1. října 91 let a pořád skládá, hraje, zpívá a úměrně věku i tančí.

Milan Zeibert

Čtvrtek 28. 7.

Poezie jemná i úderná
(od 17.30 hod.)

Radůza

Ryan Young
(Velká Británie)

Sam Lee
(Velká Británie)

pf 1981

alespoň o slepičí krok
/v takových topíme se dálkách/
jak prázdná kůže zaječí
rok lonský visí na hambálkách

Jan Zeibert

Noční koncert
Stará tkalcovna,
30 minut po skončení
hlavního koncertu
Petra Nachtmanova

Program Open scény
každý všední den v kapli
sv. Anny ve Špitálku vždy
od 14 hodin:

Pátek 29. 7.
Lucie Redlová
Pisničkárka Lucie
Redlová je stálou české
folkové scény. Zručná
kytaristka a
mandolinistka z
Valašského Meziříčí
vydala 3 alba a jedno EP.
V Náměšti představí své
nové album Lidová
Redlová, které natočila
ve spolupráci s
producentem Jiřím
Hradilem, jehož oslovila
po koncertě Hrubé
Hudby přesně před rokem
právě na FP.

Pátek 29. 7.

Poezie povznášející
(od 17.30 hod.)

Javory

Roots Revival nad Oslavou

L'Alba (Francie, Korsika)

Open scéna
kaple sv. Anny ve Špitálku od 14 hod.
Lucie Redlová

Ostrovky poezie ve Staré tkalcovně
filmy a dílny

Oranžová scéna
bílý stan v zámeckém parku
o přestávkách hlavní scény
Divadlo Basta-fidli, Musica Balkanika

Noční koncert
Stará tkalcovna
Breaking out – film

FOLKOVÉ PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

PROJEKCE ANIMOVANÝCH FILMŮ

ČTVRTEK 28. 7.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Homebird (2021) - 10 min.
Listen To Me Sing (2019) - 11 min.
Build Me Up (2021) - 11 min.

PÁTEK 29. 7.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

O Black Hole (2020) - 16 min.
A Film About a Pudding (2021) - 9 min.

SOBOTA 30. 7.

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ

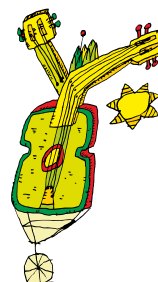
The Sun (2021) - 7 min.
Rotsethorne (2021) - 3 min.
Skříňostroj doktora Steina (2018) - 15 min.
The Gypsy Dance (2021) - 3 min.
Befriend the Wind (2021) - 3 min.

NATIONAL FILM AND TELEVISION SCHOOL (GB)

Do Not Feed the Pigeons (2021) - 9 min.
Other Half (2021) - 12 min.
Night of the Living Dread (2021) - 11 min.

kdy: v přestávkách mezi koncerty Hlavní scény
kde: Kavec u zámecké jízdárny

VSTUP ZDARMA

Zmoklý elektrikář

Tak jsem si dal včera předsevzetí, že dnes zažiju nějakou veselou příhodu, o kterou bych se s Vámi mohl podělit. Bohužel se ukázalo, že prožívám příliš fádní a nudný život, a pokud se něčím jenom hemžím, zajímavé historky to rozhodně nejsou. Tak jsem místo za dobrodružstvím vyrazil do stavebnin, jednak proto, že jsou tam na mě hodní a mají tam kávu a bonbóny zdarma, částečně taky pro pytel malty, abych mohl pokračovat v opravě zdi, kterou mám rozpracovanou už nepříjemně dlouho. Zednické práce šly jako na drátkách až do chvíle, kdy jsem si uvědomil, že pokud budu chtít po večerech svítit, měly by nějaké drátky vést i pod nově vznikající omítkou. Zjistil jsem to zavčas, ovšem v cestě mi stálo stávající vedení, kterého bylo nutno odstranit. S elektřinou se máme skutečně rádi, i když mezi námi občas panuje určité napětí. Ale znáte to, když mezi vámi jednou přeskóčí pořádná jiskra, je to vztah napořád. Vycházejí ze zdánlivě logické premisy, že když to světlo nesvítílo, těžko může být pod proudem, popadl jsem štipací kleště a jal se konat. Rána to nebyla příliš hlasitá, záblesk nepříliš oslňující, jističe vypadly sice všechny, ale pouze v našem domě, takže sousedé mohli nadále využívat výhody připojení k rozvodné síti. Rozhodně to dopadlo lépe než posledně, kdy jsem při demontáži starého lustru zapomněl na pojistky a popadl jsem každou rukou jeden drát. Tvzení, že při průchodu střídavého proudu se člověk nedokáže zdroje pustit, se ukázalo jako pravdivé. Naštěstí jsem stál na žebříku, takže se o přerušení spojení postaraly podlomené nohy ruku v ruce s gravitací. Ale to jsem odbočil, další průběh omítání byl již bezproblémový, místy až fádní, po jeho skončení jsem mohl za odměnu vyrazit sem, do Náměště. Černé mraky a kapky na skle dávaly jasně tušit, kde asi bude dnešní koncert. A skutečně, jako již mnohokrát v životě, jsem se opět zmyšlil. Koncert bude v parku, se čtvrthodinovým zpožděním, to už nebude pršet. Odklad je později prodloužen na půlhodinu, aby mohl po hodině, za vytrvalého deště, opravu začít. Viníkem nepříznivého počasí je bezesporu Antonina Krzysztóń, která sice hovořila o tom, že určité přestane pršet, ale přitom zpívala Krylovy písně typu „Pada deszcz i na dworze robi się ciemno”, což je pak těžké. Ale my, co jsme byli schováni pod stanem osvětlovačů, si nemůžeme stěžovat, užili jsme si to i tak. Déšť odešel společně s Antoninou, takže Nora Brown hrála již za sucha. Vlhko naštěstí zůstalo, takže si Nora doladování svého pětistrunného banja užila opravdu dosyta. Použití banja jako samostatného sólového nástroje, je v dřevní podobě americké lidové hudby vcelku běžné, ale u nás je to přece jenom poněkud nezvyklé. Chvillemi jsem si říkal, že by Noře taková malilinka doprovodná kapelečka nebyla ku škodě, naštěstí jsou tu ovšem The Rheingans Sisters, které přišly v závěru Noře na pomoc a vznikla z toho velká krása. Třeba z toho vzejde nová kapela, nebylo by to poprvé, co k něčemu takovému došlo. Taková rovnice Fluxus + Hoover the dog x Folkové prázdniny = bezva kapela Okavango, vyšla taky naprosto přesvědčivě. The Garifuna Collective jsou z Belize, což je zároveň odpověď na otázku, která mi vrtá hlavou už od úvodního koncertu celých Folkovek, kde se na banneru s logy sponzorů vzala vlajka právě této středoamerické země. Anebo se stačilo prostě podívat do programu. Jejich vystoupení se změnilo v jeden velký taneční festival, který nemá smysl popisovat slovy. Na závěr opět oblíbený kvíz, jehož popularita si, dle zaznamenaných ohlasů v ničem nezadá se slavnou Účtenkovkou, ba ani s legendární Lotynkou, blahé paměti. Tak tedy: Jakou atletickou disciplínu, o níž si 97,6% občanů Evropské unie myslí, že je směšná, téměř až srandovní, provozujeme společně s autorem rubriky After Midnight? Další indicií je, že 96,3% obyvatel země Visegrádské čtyřky (tento průměr výrazně snižuje Slovensko, kde se jedná o pouhých 88,7%), je mylně přesvědčeno, že se jedná o sport nadměrně a nezdravě zatěžující kyčle. S odpověďmi neotálejte, odměna je jenom jedna!

Carlos

Na dnešní scéně...

Radůza

Písničkářka nejen s harmonikou

Intenzivní, výrazná, skvělá dáma s harmonikou, ukulele, banjem či kytarou.

Už není jako dřív živelnou dámou s harmonikou, protože dnes hraje na banjo, ukulele a kytaru, mezi nejvýraznější a nejchválenější naše písničkářky ale Radka Vranková patří pořád. Když začala střílet s lukem, natočila album trampských písniček. Předtím nazpívala koledy. Marathon – příběh běžce je o válečných

konfliktech, album násobené navíc knihou. Uhlíř, princ a drak je zase hudební pohádkou. Během covidu se dala na brašnárství a s vlastnoruční výrobou měla takový úspěch, že musela raději zavřít krám, protože by nestíhala hudbu. Poslední dobou s ní osud ale pořádně zamával, o čemž otevřeně vypráví na letošním dvojalbumu Nebe je odemčené. „Vlastně jde o upřímný, místy až syrový deník uplynulých tří let mého života. Stárnu, a najednou vidím, že můj život už nemusí trvat kdovíjak dlouho. Tím pádem vůbec nepotřebuju dělat na někoho dojem, někoho se bát nebo sama sobě něco nalhávat,“ uvedla Radůza. Původně myslela jen na jednu desku, jenže, jak o sobě řekla, je chrlíč a nemůže se zastavit, proto nakonec přibyla i další. Zpívá v několika jazycích, vlastní skladby doplnila přetextovanými tradicemi a duet Dobrý lidi nazpívala s Robertem Křesťanem. Vzdávají v něm hold všem lidem, kteří umějí podat pomocnou ruku a vzkazují, že „bez lásky je člověk jen smutnej, ale bez přátel by nepřežil“.

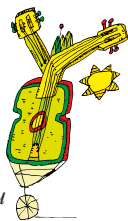

Jěňa & Míra jsou čerti (logická úvaha)

Jdu spát. Jsou dvě ráno. Vidím je u ohně. Vstávám o půl osmé. Jěňa lítá po kempu. Ha! Míra je tu též. V poledne oba. Odpoledne taky. Večer na zámku, nesouce chleby se škvarkovou, spatření opět. V kempu se dějí zázraky všedního dne. Nová klika se zámek na WC, třeba. Jsou situace v životě lidském, kdy je takový zámek k nezaplacení. Těch zázraků je spousta a každý den přibývají. To abychom tu mohli mít pohodové folkovky. Jsou za nimi ti dva, co nikdy nespí. Ano, Míra & Jěňa jsou čerti. Jen nadpřirozené bytosti dělají nemožné na počkání, vědí, co je potřeba a umí devatero řemesel. Takže díky, milí pekelníci, cca od roku 2009. Mimochodem: Míra se letos mračí tak, že by ho mezi sebe čerti možná vzali. ☺

Nesem vám
nesem vám
noviny
lámou se
lámou se
prázdniny

Folkovky jsou
v půli
proti naší vůli,
bez skrupulí

Važme si
přátelé
každé vteřiny

Michal K.

Zeptala se mě tchýně,
co si myslím o současné
škole. „Škola asi nemůže
být, co bývala dřív,“
slyším se říkat. „Děcka
se ledasco naučí na
internetu, moc si toho
pamatovat nemusí,
nejdokonalejší učebnici a
slovník mají stále po ruce
v mobilu. Možná by je
měli víc učit o věcech
přemýšlet, porovnávat a
hodnotit fakta a taky učit
vyjadřovat se. Dobrý a
poctivý učitel, když je
zároveň osobnost, je asi
pořád nenahraditelný.“
„Náš pan řídící znal čtyři
jazyky, hrál na housličky,
a co řekl, to bylo svatý.“
„Jestli ona ta mizérie
vzdělávání a maturity
nižší B úrovň nemají
původ v tom, že jen
málokterý ředitel by dnes
napsal s osmáky diktát na
jedničku...“

Libor

Ryan Young (Velká Británie)

Poezie beze slov

Houslista věřící tomu, že hrát srdcem je vše, na čem by mělo
záležet

Na původu jedinečného stylu hry Ryana Younga se prý
nedokážou shodnout ani zkušení houslisté a kde k takovému
umění přišel, se ho zatím nikdo neodvážil zeptat, jako by se
všichni báli odpovědi. Však to znáte: křížovátka, d'ábel, úpisy
duše a vůbec takové něco za něco; ke všemu bůhví od koho.

Také se nabízí teorie, že
když církev ve středověku
pálila na hranicích housle
coby d'áblův nástroj, třeba
jedny přehlédla a ty se pak
dostaly do rukou... ne, to
už asi příliš spekulujeme.
Každopádně, s jistotou
víme jedno:

jednatřicetiletý mladík
nepopíratelně hraje
skotskou tradiční hudbu. A
získává za to významné

ceny, debutové album mu ze Států neváhal přiletět produkovat
Grammy oceněný Jesse Lewis, který natáčel s Bélou Fleckem
nebo Silk Road Ensemble a přeslavný irský houslista Martin
Hayes, který s ním tak rád hraje, na Ryanovi obdivuje, s jakou
lehkostí vychází ze skotských kořenů a zároveň si vynalézavě
vypůjčuje z irských houslových stylů. „Nezáleží na tom, odkud
melodie pocházejí, nakonec z toho vždycky vzejde skotská
melodie,“ tvrdí Ryan a dodává: „Chci hrát způsobem, který
dovolí hudbě, aby mnou procházela, kde jsem jen nástrojem
hudby. A je to hudba, která je k poslouchání, a ne prezentace
jakýchkoli technických schopností či technických nedostatků.
Technika člověka je jeho technikou, a pokud existuje
emocionální spojení s hudbou, nezáleží na tom, zda drží housle
nekonvenčním způsobem. Hledám lyriku ve hře na housle a
neustále se snažím hledat, jak by mohl znít hlas a zpěvák.“
Ryanovi je stejně dobře v pomalejších tempech a lyrických
skladbách jako ve virtuózní pyrotechnice a přestože hraje
občas sám, nejvíc proslul ve dvojici s jednou z nejlepších
skotských kytaristek Jenn Butterworth. Na Folkovkách se však
představí s dalším mimořádným kytaristou, a dokonce i
flétnistou, Davidem Foleyem, jinak členem slavné skotské
skupiny RURA, která vystoupila na Folkovkách přede třemi lety.

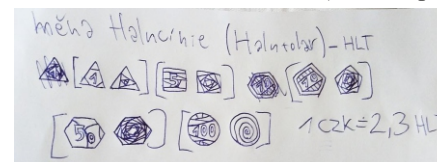
Halucínie a jiné světy

Ve středu jsme v dílně tvůrčího psaní navštívili exotické kraje.
Měli jsme docela na výběr. Letenky byly přichystány do
Plechovska, Zárie, Pišišvorie, Susbekistánu, Kajtanského
císařství, Zunzuniky, Lomburska, do lidově demokratického
Ponzitu i Nedemokratické republiky batožské... Popravdě,
každý jsme chtěli jinam, a tak nám los vybral Halucínii...
Trochu jsme se cestou pohádali (kdo bude vedle koho sedět v
letadle, kolik je tam místa na nohy a co má kdo dovoleno psát
a říkat). Ihned po návratu jsme se opět skamarádili a rozhodli
se tuto netradiční zemi našim čtenářům představit. Popsali
jme tamní náboženství, partnerské vztahy, jazyk,
zdravotnictví, jídlo, technologii, měnu a vlajku.
Pokud chcete také na výlet, budeme se těšit v poslední dílně
psaní (pátek 10:30–12:00, sraz u kostela na náměstí). -pf-

Ukázky:

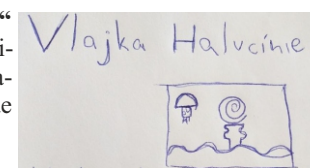
Halutolar (HLT)

Halucínské tolary se
co do fyzické podoby
vyznačují mnoha
zvláštnostmi. Mince nemají podobu kruhů, nýbrž
několikaúhelníků, přičemž platí: čím víc stran, tím vyšší hodnota.
Na zadní straně mincí najdete příslušný n-úhelník, otáčející se a
zmenšující v až hypnotickém obrazci. Na bankovkách naleznete
podobné obrazce doprovázené podobiznami významných
halucínských osobností, druhů a událostí z historie. (Prokop)

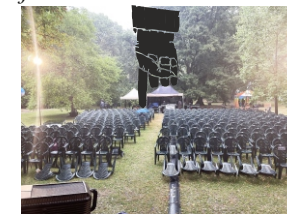

Halalí k snídani a večer „mňauk“

Jídlo v Halucínii není příliš kompli-
kované. Obyvatelstvo vyznává stra-
tegií „vezmu a jdu“. Přesto se najde
několik pokrmů, které vyžadují
delší přípravu. „Delší“ rozumějte
„do 10 minut“. Jako první bych zmínila halušky. Halucínské
halušky vůbec nepřipomínají to, co známe z našich krajů. Halušky
jsou opulentním, ovocným salátem. Jedná se o pestrou, oku
lahodící směs většinou sezónního a pro nás exotického ovoce:
chicha (granátové jablko), jibaye (granátová hruška) a žubži
(granátová švestka). Tento salát se před konzumací zalévá
pálencou, kterou místní familiárně nazývají „mňauk“. Další
pokrm již jen ve zkratce. Halalí je zelí se zelím. Halabala je
kombinace předchozího, tedy halušky plus halalí. Vše chutná a
zasytí. Halucíňani stejně nemívají velký hlad. (Pavla)

*Nejlepší místo v hledišti
je třeba obsadit včas...*

*Zítřejší Ostrovy poezie ve
Staré tkalcovně*

pátek 29. 7.

10:00-11:00 Tančírna -

argentinské tango

11:00-12:00 Jak žije

básník

Dokumentární film o

Bohuslavu Reynkovi.

Režie: Josef Protiva

12:00-13:00 Kroky do

nového světa. Antonín

Dvořák: Polednice

Díky české filharmonii

máme možnost zhlédnout

jedinečné komentované

provedení symfonické

básně Polednice

13:30-14:30 Tančírna -

Milonga

14:30-15:30 Sedm slov

Jana Skácela

Dokumentární film o

Janu Skácelovi. Režie:

Rudolf Chudoba

15:30-16:30 Autorské

čtení s Milanem Tesařem

Připomene některá

zásadní díla secretistické

poezie a také vlastní

surrealistické pokusy

nebo hrátky s absolutními

rýmy, které si pracovně

nazval Poloepigramy.

kulturní událost roku.

Mirek Vlasák - kytary, zpěv

Jan Přeslička - kytary, zpěv

Lucie Vlasáková - kontrabas, zpěv

Tomáš Hobzek – bicí

SKUPINA ČEZ

Doba a píseň

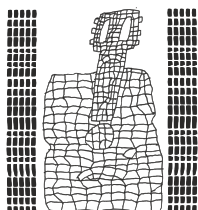
Měl jsem ohromné štěstí, že jsem maturoval uprostřed úžasných šedesátých let, ve kterých poté co kdysi strašně dávno vystoupili živočichové z moře na souš Gagarin za nás poprvé vstoupil do vesmíru a Armstrong vykročil na Měsíc

Dobrý den, majore

Gagarine

Díky, Gustave Brome

Michal K.

FOLKOVÉ PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Hnízdo múz v pátek 29. 7.

8:00 - 10:00 Zaplítačky - workshop pletení rozmanitých účesů

9:00 Raničková pohádka

9:00 - 15:00 Grafická dílna

9:00 - 17:00 Omalovaná dílna

9:30 - 12:00 Smalty na vařič

9:30 - 12:00 Suchá jehla a mokré plstění

9:30 - 12:30 Kytíčky Kanzashi

9:30 - 13:30 Skleněné vitráže technikou Tiffany

10:00 - 11:00 Tančírna - argentinské tango

10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika

10:00 - 12:30 Keramika - točení na kruhu

10:00 - 12:45 Taneční medicína

10:00 - 13:00 Kaligrafická dílna - barevná

(kaligrafická/obrázková) abeceda

10:00 - 13:00 Malované dřevěné domečky

10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - tajemství

10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu

10:00 - 15:00 Bluesová dílna, Atelier kresby a malby,

Pleněrová a figurální kresba

10:30 - 12:00 Poezi JE! Dílna tvůrčího psaní

13:00 - 15:30 Smalty na vařič

13:00 - 16:00 Šperk šitý z korálků

13:00 - 16:00 Drátkování

13:00 - 16:00 Pletení košíků z pedigu

13:00 - 16:00 Enkaustika

13:15 - 16:00 Savování na textil

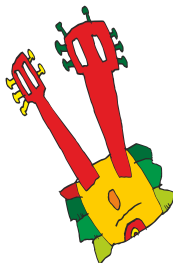
13:30 - 14:30 Tančírna - Milonga

13:30 - 15:30 Keramika - točení na kruhu

13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika

14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé

15:30 - 16:30 Autorské čtení s Milanem Tesařem

Sam Lee & Friends (Velká Británie)

Nejúspěšnější osobnost anglického folku posledních let

Písně britských kočovných travellerů

Do třetice budeme poslouchat anglického folkaře, ze kterého se mezitím stal umělec světového formátu. Sam Lee totiž není jen obyčejný anglický folkař, to snad už je každému jasné, a na novém, cenami ověřeném albu Old Wow je proto dobré snad úplně všechno. Až člověk pomalu neví, s čím začít. Poprvé před nás předstoupil s elektrickou kytarou, s naléhavou prosbou, abychom už konečně vzali na vědomí, že s přírodou to jde z kopce. Už předešlá dvě alba Sam nepřepjatě a přirozeně tematicky spojil s přírodou. „Mám pocit, že žijeme ve věku kulturního a ekologického zániku. A jen doufám, že pohled do minulosti, posílí naše úsilí zachránit budoucnost,“ tvrdí Sam. V žádném případě se od něho ale nedočkáme zdvižené pěsti velící k útoku, spoléhá se na lidovou lyriku obsahující dávné, a pokud jde o vztah k přírodním zákonům, prověřené pravdy. Není hipsterem hrajícím si na přírodního spasitele. Člověk s tak autenticky citlivou duší jen jako jiní neumí dramaticky křičet, a o problému s devastujícími klimatickými změnami, které jsou pro někoho příliš velké, aby si dokázal představit následky pro další generace, proto zpívá a hraje svůj folk tlučeně, bez kázavého tónu, a než by svou angažovanost dával na odív stavěním protestních barikád, raději vodí lidi do lesa zpívat s ptáky. Sam Lee představuje ojedinělou osobnost, jejíž zjevení se obvykle nečeká, protože nikdo nepředpokládá, že by mohla existovat a ke všemu přišla s čímsi naprosto novým, pro co schází srovnání. Reakce nikoho nepřekvapila, natolik nevšedně na debutu Ground of Its Own převrátil v roce 2012 folkové priority: dočkal se nominace na Mercury Prize, zvítězil ve snad všech prestižních anketách a jeho jímavému barytonu, nezvyklé kombinaci nástrojů, zahrnující decentní elektroniku, a přesvědčivým zaujetím pro romskou komunitu (Gypsies Traveller) podlehl nejen folkaři. Totéž platilo pro následující album The Fade in Time, znovu setrvávající v paradoxu: nikdo z členů skupiny neměl s anglickým folkem nic společného, zato s klasikou a avantgardou ano. Spjatosti s přírodou nepropadl Sam zčistajasna: už v mládí se účastnil kursů přežití v divočině. A když na Folkovkách kdysi vyvedl návštěvníky do zámecké obory, vědělo se o Samových koncertech Campfire Club, kdy uprostřed anglických lesů pořádá intimní setkání okolo ohně za účasti spřízněných hudebníků, na které navazuje další, smysly pohlcující projekt Singing With Nightingales, u něhož „nevíte,

Módní folkénko

Jistě, na festivalech jde především o hudební zážitky, hned v závěsu za nimi je ale bezesporu i oblečení. Správný oděv na festival musí být praktický, ale i pěkný – přece jen jdete mezi lidi. A nejlépe obojí dohromady. Vybíráme pro vás ty nejnápadnější a nejnápaditější kousky, na které jsme během procházek areálem Folkovek narazili. Nechte se inspirovat. Pršelo, pršelo, jen se lilo a to je pro vyznavače módy vždycky výzva – s pláštěnkou a holínami toho totiž moc nevykouzlíte. Naštěstí se později počasí umoudřilo a nám přímo do cesty vběhl tento usměvavý muž. Jeho outfitu dodával styl výrazný klobouk a hlavně taštička. A víte, odkud je? Z Náměště!

„Bylo to před dvěma lety, když ty Folkovky vlastně byly – nebyly,“ začal náš model své vyprávění.

„Chtěl jsem si koupit nějakou brašničku, co by mi vydržela na furt, a tady narazil na stánek s pánem, který vyráběl autentické repliky historických doplňků. Měl původně namířeno do Francie, ale kvůli covidovým opatřením nakonec skončil tady.“ A teď skončil i v Plátku. Gratulujeme!

Davi2 & Kamila

Vzhůru na pomoc kytarovému záhonu!
Kytarový záhonek na Staré radnici potřebuje i tvoji pomoc.
Dostav se kdykoliv dopoledne, nebo do 16 hodin odpoledne na dvorek za Starou radnici. Přiložíš ruku k dílu – výsadbě!

jestli se dostaví spoluhráči“. Během května se v hlubokých lesích s nástroji a hlasy totiž přidává ke zpěvu slavíků, kteří se v tu dobu vrací z afrického zimoviště na ostrovy. Zapálený ornitolog Sam si je vědom, že jakkoliv je slavík součástí mnoha britských legend, příběhů, básní a tradičních písní, díky postupu civilizace patří v Anglii mezi nejohroženější ptačí druhy. V Londýně pořádá happeningy s ptačím zpěvem a podílel se na dvouminutovém mixu ptačího zpěvu Let Nature Sing, který se loni dostal do nejvyšších příček britské hitparády. Desítky Samových koncertů uprostřed lesů v okolí Sussexu nebo ty přenášené online patří mezi největší události na hudební scéně posledních let, a vůbec ne proto, že se jich zúčastnili Pet Shop Boys, Bernard Butler, Justin Adams, Martin Green, Lisa Knapp a desítky dalších skvělých muzikantů, ale protože sejetější vztah hudby s přírodou snad ani nenajdeme. Letos Sam debutoval také jako spisovatel knihou *The Nightingale: Notes on a songbird*, vydanou v pevné vazbě i v osobně načteném audioformátu. „Mám pocit, že lidové písně jsou v některých ohledech ptačím zpěvem – tím, že máme jako druh nejbližší ke kmenovému společenství a jakýmsi vrozeným výrazem, odkazujícím na naše stanoviště, společenství a naši závislost na zemi. Kniha je jakýmsi manuálem o tom, jak prozkoumávat a jít a být přítomen a využít svou iniciativu ve svém rozsáhlém bádání a zvědavosti – to je skutečně to, co je u všech těchto knih o přírodě tak důležité – a myšlenka pokusit se odhalit velmi romantický a velmi starý způsob, jak vyjít ven a naladit se na pocit úžasu.“ Na náladě Samovi nepřidal ani covid: zrovna se chystal na turné s albem *Old Now* a všude na něho netrpělivě čekali, i na Folkovkách, ale ze všeho sešlo. Chvilí smutnil, nakonec, aby prý posluchači nezapomněli, což vlastně ani nešlo, album vydal znovu, rozšířené však o šest skladeb.

Noční koncert

Čtvrtek 28. 7. Stará tkalcovna

Petra Nachtmanova

Bardská tradice ashiků v jedinečném podání
První český koncert vídeňské rodačky česko-polského původu

„Loutna saz nemůže být klíčem ke špatným dveřím, otevírá pouze ty dobré, a pokud chcete, aby byla slyšet vaše slova, neobejdete se bez ní. Teprve když se spojí slova se zvukem sazu, stávají se z nás lidské bytosti,“ slyšíme říkat ve filmu *Saz - The*

Key of Trust. Francouzský dokumentarista Stephan Talneau v něm zachycuje cestu vídeňské rodačky česko-polského původu za tajemstvím sazu neboli loutny bağlama. Začíná v Berlíně, kde Petra žije, v komunitě tureckých emigrantů, kde poprvé saz slyšela a pokračuje do Anatólie a dál na Kavkaz až do Íránu. Po prvotním okouzlení totiž pochopila, že s výukou hry na loutnu, a ta není rozhodně jednoduchá, na sebe bere závazek studia její úžasné historie, stylové a regionální rozmanitosti a přímého napojení na súfijskou odnož šíitského islámu, konkrétně na Alevity a řád Bektaši. Uctívám přístupem, znalostí hry, jazyka, poezie písní a bardských tradic ashiků si Petra získávala na cestách srdce a důvěru místních. Hrála a zpívala s nimi, kde se dalo a vždy poprosila: „Zahrajte mi písničku, kterou si mohu odvézt sebou domů.“ Dojdete si koupit döner kebab, uvařte si silnou tureckou kávu, pohodlně se usadte a pusťte si film *Saz - The Key of Trust*. Pak vám dojde, proč se Petra do nástroje starého přes dva tisíce let zamilovala. Vedle sólového vystupování hraje anatólský repertoár také s francouzskou skupinou Telli Turnalar, tureckým multiinstrumentalistou Ceyhunem Kaya a když se k nim v projektu Karmatürji přidá hvězda berlínské elektrotaneční scény, slavná producentka İpek İpekçioğlu, uvádějí anatólskou hudbu o 21. století.

Více se dočtete v letošním Katalogu FP...

Oranžová scéna 2022

Program Oranžové scény nabízí ve stanech v zámeckém parku divadelní a hudební produkce vždy v přestávkách koncertu na hlavní scéně. Divadelní představení je součástí první přestávky hlavní scény a hudební vystoupení se odehrává v přestávce druhé.

Čtvrtek 28. 7.

Divadlo Kufr: Velký Fuk

Velký Fuk je zlobivý komínový krtek, který se usadil na půdě za komínem. Pohádkové tetičce špiní prádlo, co se suší na šňůře. V noci se spouští komínem do kuchyně, kde sežere, na co přijde. To rozezlí dědečka, který se rozhodne s krtekem rázně skoncovat. Vydá se za ním na půdu. Jenže Velký Fuk strašně rád fouká a jde mu to opravdu dobře.

Epydemye

Jihočeská kapela Epydemye si posluchače napříč generacemi získává svou pozitivní a nakažlivou koncertní energií. Dosud natočila pět desek. Za monotematickou desku *Kotlina* kapela získala žánrovou cenu Anděl 2015, desku roku *Radia* Proglas nebo Jihočeskou

